

El Suprem contra l'Estat

«Els poders de l'Estat, sotmesos a tensions partidistes, no van a l'una i, de nou, topen amb els sistemes judicials europeus mentre s'esquiva la solució política»

Carles Puigdemont ha tornat al centre de l'escena política. El líder de Junts i president del Consell per la República feia uns mesos que havia optat per un perfil volgutament baix. Va evitar implicar-se en les envitricollades negociacions per formar Govern, va defugir la polèmica per la taula de diàleg, i segueix des de la distància les discretes converses per reformular el Consell per la República, que havia de ser un catalitzador de la unitat independentista sense el control de l'Estat, però que segueix sense convèncer la CUP i del que ERC n'està cada dia més distanciada. Però el cas és que la judicialització del procés català i el fet que determinats poders de l'Estat, especialment el judicial, vegin en ell l'objectiu a abatre l'ha convertit de nou en el protagonista.

Quan ningú s'ho esperava, el dijous a la nit, just acabat d'aterrar a l'Alguer, el racó català de Sardenya, per participar en una mostra folklòrica i en una reunió amb batlles independentistes de l'illa de sobirania italiana, el president a l'exili va ser detingut. Una sorpresa inicial -atès que es donava per fet que l'euroordre estava suspesa i la immunitat de desplaçament es mantenia- a la que se n'hi ha afegit una altra de posterior que, després de la posada en llibertat sense mesures cautelars, fa preveure un nou ridícul de la justícia espanyola. Fa més d'un any que Espanya no té jutge d'enllaç amb Itàlia des que ho va deixar de ser el fiscal Luis Rodríguez Sol. Però semblava increïble que el poderós Tribunal Suprem no tingués res treballat o lligat amb Itàlia.

I, si és cert el que expliquen a Madrid i ho sotmetem al contrast dels fets d'aquest divendres, tot indica que, de nou, el club de la toga ha actuat a la baliga-balaga. A mig matí inclús l'instructor de la causa de l'1-O al Suprem, Pablo Llarena, ha hagut d'enviar un escrit dient que l'euroordre per detenir Puigdemont estava activa. És el contrari del que va dir l'advocacia de l'Estat, depenent del govern espanyol, el passat juliol al Tribunal General de la UE quan aquest va decidir de manera cautelar sobre la immunitat dels tres eurodiputats exiliats de Junts.

Els poders de l'Estat, sotmesos a fortes tensions internes per la lluita partidista, no van a l'una i, de nou, topen amb els sistemes judicials de la resta d'Europa, que no compren les raons del Tribunal Suprem. L'esquerra governamental creu que la Justícia paga una duresa excessiva fruit del seu tarannà reaccionari i que passa de frenada en la voluntat de desestabilitzar el diàleg a Catalunya i els pactes del PSOE amb Podem i ERC. I la dreta afirma que, si la posició espanyola ja era prou difícil per la manca de "lleialtat" dels socis europeus a l'hora d'aplicar el principi de reciprocitat, els indults concedits per Pedro Sánchez ho encareixen més. Segons la visió de la dreta, la mesura de gràcia ha regalat arguments a les defenses dels líders del procés per al·legar vulneració i limitació de drets davant el Tribunal d'Estrasburg quan hagi de revisar la sentència del Suprem.

Aquest octubre hi haurà una altra batalla legal. Ara serà amb la justícia italiana i, de nou, els creatius advocats de Puigdemont intentaran guanyar-la. Passi el que passi, però, els poders de l'Estat, i singularment el judicial, hauran quedat de nou en evidència per la seva matusseria i gols en pròpia porta. I, de nou també, hi haurà quedat Sánchez, que ha hagut d'avaluar l'actuació del Suprem. Els governs dels estats tancaran files amb l'espanyol, entre altres coses per la solidaritat que genera un procés de ruptura interna que cap d'ells voldria afrontar. Però si el PSOE, el PP i els poders durs de l'Estat apostessin per un diàleg sincer i per atendre la voluntat dels catalans, les coses serien més fàcils d'explicar i el govern espanyol i el seu sistema judicial passarien menys vergonya.

És millor que espavilin perquè el referèndum d'Escòcia, previst per al 2023 i que pot acabar

amb la UE obrint les portes a un nou membre, pot convertir-se en un bon vent de cua per als independentistes catalans i complicar encara més el seu argumentari. Un altre regal que compensarà la poca traça que des del fiasco del 27-O del 2017 demostren els independentistes catalans per jugar les seves cartes.